

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENAT

LEGE

**pentru modificarea și completarea Legii statutului asistentului social în
România nr.466/2004**

Senatul adoptă prezentul proiect de lege

Art.1.- Prezenta lege reglementează statutul asistentului social în România și modalitatea de exercitare a profesiei de asistent social.

CAPITOLUL I

Secțiunea 1

Titlul de asistent social și exercitarea profesiei de asistent social

Art.2.- (1) Pot fi asistenți sociali următoarele persoane:

- a) cetățenii români;
- b) cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, ai celorlalte state din Spațiul Economic European și ai Confederației Elvețiene;
- c) cetățenii statelor terțe care au reședința temporară sau permanentă în România și care își echivalează studiile conform legii.

(2) Titlul de asistent social poate fi deținut de:

- a) persoana care a obținut diploma de licență în cadrul unei instituții de învățământ superior cu specializare în domeniul asistență socială, forma de lungă durată, 4 ani, acreditată conform legii;
- b) persoana care deține diploma de absolvire a unei instituții de învățământ superior cu specializare în domeniul asistență socială, forma de scurtă durată, 3 ani, acreditată conform legii;

c) persoana care deține diploma de studii superioare în asistența socială echivalată conform legii;

d) persoana care deține diploma de studii superioare în asistența socială eliberată sau recunoscută în unul dintre statele membre ale Uniunii Europene, în unul dintre statele aparținând Spațiului Economic European ori în Confederația Elvețiană.

(3) În cazul cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, ai celorlalte state ale Spațiului Economic European și ai Confederației Elvețiene, recunoașterea diplomei de studii superioare în asistența socială obținută în unul dintre statele menționate va fi efectuată în acord cu legislația în vigoare.

(4) Prevederile art.2 alin.(3) se aplică și diplomelor de studii superioare obținute de către cetățenii români în unul dintre aceste state.

(5) Titlul de asistent social nu poate fi folosit de nici o persoană care nu îndeplinește prevederile art.2 alin.(2) și (3);

Art.3.- (1) Asistentul social folosește cunoștințele, competențele, normele și valorile specifice profesiei, pentru a interveni și a acorda asistență persoanelor, grupurilor sau comunităților, la cererea acestora sau ori de câte ori situația o impune.

(2) Asistentul social participă activ la elaborarea și aplicarea politicilor sociale în domeniu, la dezvoltarea strategiilor și la implementarea planurilor de acțiune la nivel local, județean, național și internațional, promovând bunăstarea socială.

(3) Asistentul social desfășoară, în principal, următoarele tipuri generale de activități:

a) identifică segmentul din populație ce face obiectul activităților de asistență socială și oferă, la cerere sau din oficiu, consiliere, suport, asistență, ghidare, îndrumare sau alte servicii specifice fiecărui domeniu de intervenție, în acord cu legislația în vigoare și cu practica profesională;

b) asigură evaluarea problemelor sociale la nivel comunitar sau la nivel macrosocial și propune măsuri adecvate de soluționare a acestora;

c) dezvoltă și implementează planuri de intervenție și servicii de suport adecvate, utilizând metode specifice profesiei de asistent social, în scopul maximizării potențialului personal și dezvoltării autonomiei sociale a beneficiarilor;

d) informează populația cu privire la drepturile sociale, la accesul la serviciile sociale și prestații sociale și semnalează riscurile generate de diferite stări de vulnerabilitate socială precum și modul de prevenire, diminuare sau eliminare a acestora;

e) stabilește modalitățile concrete de acces la prestații și servicii specializate de asistență socială pe baza evaluării contextelor sociale relevante, a relațiilor sociale semnificative și a nevoilor specifice identificate, în acord cu legislația în vigoare;

f) dezvoltă programe de cercetare științifică și formare profesională;

g) furnizează programe de formare profesională continuă și supervizare profesională în domeniul asistenței sociale;

(4) a) Instituțiile publice și organizațiile private, abilitate prin lege să desfășoare activități de asistență socială, au obligația de a asigura realizarea activităților prevăzute la alin.(3) de către asistenți sociali sau sub îndrumarea directă a acestora;

b) Evaluarea nevoilor, estimarea riscului de vulnerabilizare socială, stabilirea condițiilor privind accesul la servicii și prestații sociale și intervențiile specifice se pot face în echipă, împreună cu alți specialiști și cu personal având pregătire în domeniul de intervenție, în acord cu obiectivele instituționale, cu standardele ocupaționale și cu standardele de furnizare a serviciilor;

c) Respectarea de către angajatori a obligației prevăzute la art.3, alin. (4), litera a) se face de către inspectorii sociali atât pe parcursul acreditării, cât și pe parcursul evaluării și reacreditării serviciilor sociale. Nerespectarea prevederilor se sancționează potrivit legislației în domeniu.

Art.4.- Asistentul social respectă valorile și principiile etice referitoare la furnizarea serviciilor sociale de calitate, justiția socială, demnitatea și unicitatea persoanei, autonomia persoanei, dezvoltarea relațiilor umane și pregătirea profesională permanentă, în vederea creșterii calității intervenției sociale, conform principiilor etice ale profesiei de asistent social, promovate de către Federația Internațională a Asistenților Sociali (IFSW).

Art.5.- (1) Asistentul social își poate desfășura activitatea în regim salarial în conformitate cu prevederile Legii nr.53/2003 - Codul muncii, cu modificările ulterioare sau ale Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Asistentul social își poate desfășura activitatea și în regim independent, în condiții de liberă practică, în formele prevăzute de prezentul articol, de către persoanele prevăzute la art.7 care obțin atestatul de liberă practică.

a) Asistenții sociali pot opta să înființeze cabinete individuale, cabinete asociate sau societăți civile profesionale, în condițiile legii;

b) De la data înregistrării în Registru, societățile civile profesionale obțin personalitate juridică, cu condiția îndeplinirii cerințelor din dreptul comun;

c) Cabinetele individuale de asistență socială și cabinetele asociate de asistență socială în desfășurarea activității lor pot angaja colaboratori;

d) Pentru obținerea atestatului de liberă practică, asistentul social trebuie:

- să facă dovada că a practicat asistența socială o perioadă de cel puțin 5 ani până în momentul depunerii cererii;

- îndeplinește prevederile articolului 7;

- să depună la Colegiu: cererea însoțită de curriculum vitae, o scrisoare de motivație și recomandări din partea a 3 asistenți sociali.

Secțiunea 2

Formarea inițială și formarea continuă a asistentului social

Art.6.- (1) Formarea asistentului social se realizează în cadrul instituțiilor de învățământ superior acreditate conform legii, specializate în asistență socială, forme de învățământ universitar de scurtă durată și de lungă durată, în acord cu legislația în domeniu.

(2) Asistentul social care activează în practică trebuie să beneficieze de formare profesională continuă desfășurată sub următoarele forme:

a) programe de perfecționare oferite de către furnizori de formare;

b) programe de supervizare profesională oferite de către furnizori de formare și furnizate de către asistenți sociali care fac dovada deținerii de competențe în acest domeniu;

c) programe de schimb de experiență sau stagii de practică în servicii relevante pentru practica profesională a asistentului social;

d) participare la conferințe, seminarii, ateliere de lucru și alte tipuri de evenimente similare din țară sau din străinătate, în domenii și activități relevante pentru profesia de asistent social și care se regăsesc în fișa postului.

(3) Programele de formare oferite asistentului social trebuie să fie furnizate sau coordonate de către asistenți sociali care au un număr de minimum 5 ani de practică profesională și experiență în furnizarea de programe de formare.

(4) Fiecare asistent social trebuie să urmeze un număr minimum de 24 ore de formare continuă anuală, în acord cu art.6 alin.(2) din prezenta lege, în domeniul metodelor și a practicilor de intervenție în asistență socială sau numărul de ore prevăzut în standardele de furnizare a serviciilor sociale. Orele de formare sunt asimilate activităților de muncă;

(5) Atestarea participării la programe de formare continuă se face prin certificat de participare în acord cu legea privind formarea profesională a adulților aflată în vigoare sau prin atestat de participare sau, după caz, adeverință eliberată de organizația care a desfășurat activitățile de formare continuă în acord cu art.6 alin.(2) din prezenta lege.

(6) Diploma, certificatul de participare sau, după caz, atestatul trebuie să conțină cel puțin următoarele elemente:

- însemnele oficiale ale organizatorului: denumire, siglă, antet și alte elemente oficiale de identificare;
- denumirea documentului;
- seria și numărul documentului sau, în cazul adeverințelor, numărul de înregistrare la emitent;
- denumirea completă a programului pentru care se atestă participarea, tipul programului, durata și perioada de derulare a acestuia;
- datele de identificare ale persoanei pentru care se atestă participarea;
- data eliberării documentului;
- certificarea prin semnătura conducătorului sau reprezentantului legal al furnizorului de formare.

(7) Participarea la programele de formare continuă a asistenților sociali se finanțează, după caz, din bugetul autorității sau instituției publice, din sumele special prevăzute în acest scop, sau din alte surse asigurate de către furnizorul de formare care a organizat programul de formare continuă.

(8) În relația cu furnizorii de formare, instituțiile publice sau furnizorii privați de servicii sociale au următoarele drepturi specifice:

- să solicite și să primească toate documentele care atestă participarea persoanelor a căror participare a fost finanțată din bugetul propriu;
- să solicite restituirea sumelor plătite pentru participarea la programele de formare, dacă funcționarul participant nu poate face dovada finalizării programului, din culpa furnizorilor de formare.

(9) În relația cu furnizorii de formare, instituțiile publice și furnizorii privați de servicii sociale au următoarele obligații specifice:

- să pună la dispoziția furnizorilor de formare toate informațiile relevante pentru participarea asistenților sociali angajați;
- să asigure participarea asistenților sociali înscriși sau, după caz, selectați la formare, conform planificării programelor;
- să asigure plata în termenele și condițiile prevăzute în contract, atunci când este cazul.

(10) Asistenții sociali, indiferent de forma de contractare, au următoarele drepturi specifice:

- să fie consultați în stabilirea domeniilor programelor de formare continuă la care vor participa și să li se asigure dreptul la contestarea deciziilor care se iau în acest sens;
- să li se aducă la cunoștință informațiile relevante privind formarea continuă, precum și condițiile de desfășurare a programelor de formare;
- să li se permită și să le fie finanțată participarea la programele de formare continuă, în condițiile legii;
- să li se recunoască competențele și abilitățile obținute în urma participării la programe de formare continuă;
- să li se elibereze documentele sau, după caz, copii de pe documentele justificative ori doveditoare ale participării la programe de formare continuă.

(11) Monitorizarea respectării de către angajatori a obligației privind formarea continuă a asistenților sociali se face de către inspectorii sociali pe parcursul evaluării serviciilor sociale și se sancționează în acord cu legislația în domeniu.

Secțiunea 3

Drepturi și obligații

Art.7.-

(1) Asistentul social are dreptul:

- a) să beneficieze de condiții de muncă adecvate activităților derulate;
- b) să beneficieze de protecție împotriva riscurilor profesionale;
- c) să beneficieze de protecție atunci când acționează pentru respectarea drepturilor persoanelor pe care le asistă sau atunci când acționează pentru respectarea drepturilor omului;

- d) să păstreze confidențialitatea asupra persoanelor pe care le asistă, în conformitate cu prevederile legale în vigoare;
- e) să adere la orice asociație profesională care are ca obiect de activitate reprezentarea profesională a asistenților sociali;
- f) să beneficieze de formare continuă și supervizare profesională în raport cu activitatea profesională desfășurată;
- g) să beneficieze de protecția titlului profesional în relație cu locurile de muncă;
- h) să participe la elaborarea legislației în domeniul asistenței sociale;
- i) să solicite modificarea procedurilor de lucru în serviciile sociale pentru a răspunde principiilor etice și practicii profesionale;

(2) Asistentul social are obligația:

- a) să participe la programe de formare continuă;
- b) să respecte principiile etice ale profesiei de asistent social;

Secțiunea 4

Incompatibilități și interdicții

Art.8.- Nu poate exercita profesia de asistent social persoana care:

- a) a fost condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni în împrejurări legate de exercitarea profesiei de asistent social și pentru care nu a intervenit reabilitarea;
- b) are stabilită pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a exercita profesia, pe durata stabilită, prin hotărâre judecătorească definitivă.

Secțiunea 5

Relațiile asistentului social cu alți specialiști în domeniul asistenței sociale

Art.9.- În intervenție, asistentul social colaborează cu specialiști din alte categorii profesionale.

Art.10.- În domeniul asistenței sociale sunt implicați atât asistenți sociali, ca personal de specialitate, cât și alte categorii de personal cu pregătire superioară sau cu pregătire de nivel mediu, a căror activitate este coordonată în conformitate cu standardele de furnizare a serviciilor sociale și cu legislația în domeniu.

Secțiunea 6
Principii etice

Art.11.- (1) Asistenții sociali promovează principiile justiției sociale, prevăzute în actele normative cu privire la asistența socială și la serviciile sociale.

(2) Asistenții sociali asigură egalitatea șanselor privind accesul persoanelor asistate la informații, servicii, resurse, precum și participarea acestora la procesul de luare a deciziilor.

(3) Asistenții sociali respectă și promovează demnitatea individului, unicitatea și valoarea fiecărei persoane.

(4) Asistenții sociali nu trebuie să practice, să tolereze, să faciliteze sau să colaboreze la nici o formă de discriminare bazată pe rasă, etnie, sex și orientare sexuală, vârstă, convingeri politice sau religioase, statut marital, deficiență fizică sau psihică, situație materială și/sau orice altă preferință, caracteristică, condiție sau statut.

(5) Asistenții sociali oferă suport persoanelor asistate în demersurile lor de a-și identifica resursele și clarifica scopurile, în vederea alegerii celei mai bune opțiuni personale.

(6) Asistenții sociali contribuie la consolidarea relațiilor dintre persoane cu scopul de a promova, menține și/sau îmbunătăți calitatea relațiilor și calitatea vieții persoanelor, familiilor, grupurilor sau comunităților.

(7) Asistenții sociali acționează cu onestitate și responsabilitate față de beneficiari, instituții și societate, în concordanță cu normele deontologice ale profesiei, adoptate de comunitatea profesională prin Federația Internațională a Asistenților Sociali (IFSW).

(8) Asistenții sociali au obligația de a-și îmbunătăți permanent cunoștințele și deprinderile profesionale și de a le aplica în practică.

(9) Asistenții sociali contribuie la îmbunătățirea bazei de cunoștințe validate științific a profesiei lor și la dezvoltarea practicii profesionale bazată pe evidențe.

CAPITOLUL II
Colegiul Asistenților Sociali

Art.12.- (1) Colegiul, este o organizație profesională, neguvernamentală, de interes public, apolitică, nonprofit, cu personalitate juridică, autonomă și independentă, care respectă prevederile Constituției României, legile în vigoare și dreptul la libera asociere.

(2) Colegiul are rolul de a înregistra și monitoriza societățile civile profesionale și cabinetele individuale.

(3) Colegiul are sediul central în București.

(4) Colegiul are obligația de a publica anual în Monitorul Oficial al României, Partea I, Registrul național al societăților civile profesionale și a cabinetelor individuale.

Art.13.- Colegiul are următoarele atribuții principale:

a) propune ministerului de resort norme și reglementări pentru societățile civile profesionale și cabinetele individuale;

b) reprezintă, apără și promovează drepturile și interesele societăților civile profesionale și a cabinetelor individuale la nivel local, național și internațional;

c) colaborează cu ministere, instituții ale administrației publice centrale și locale, instituții de învățământ și cercetare, organizații neguvernamentale, agenți economici și altele;

d) stabilește și justifică cuantumul cotizației de membru și al taxelor pentru diferitele sale servicii;

e) colaborează cu organisme similare din alte țări în probleme de interes comun.

Art.14.- (1) Organele de conducere ale Colegiului sunt:

a) Consiliul Național;

b) Biroul executiv.

(2) Regulamentul de organizare și funcționare și atribuțiile organelor de conducere vor fi stabilite de Adunarea generală, în acord cu legislația în vigoare în domeniul asociațiilor și fundațiilor.

Art.15.- (1) Finanțarea activității Colegiului este realizată din următoarele surse:

a) cotizații ale membrilor;

b) donații și sponsorizări;

c) finanțări externe;

d) alte surse, conform legii.

(2) Colegiul are obligația de a publica un raport anual de activitate în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

Acest proiect de lege se consideră adoptat de Senat în forma inițială, în condițiile articolului 75 alineatul (2) teza a III-a din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

Teodor-Viorel Meleşcanu